

MOC DUCHOVNÍCH MUŽŮ – 12. (KDO PONESE ŠTAFETU DÁL?)

O Mojžíšovi jsme si společně řekli to podstatné. Dnes tedy **naposledy nahlédneme do vůdcovské kuchyně pana Mojžíše** a pokusíme se společně odhalit ještě některá z jeho tajemství duchovní moci a moudrého vedení. A jak takové vedení přenést na někoho druhého.

Dovolte mi jednu otázku na úvod:

- *Kdy jste se toho o něčem (čemkoliv) nejvíc naučili?*

Jako správný kluk jsem na všechno chtěl přijít sám. Ale nakonec jsem poznal, že u mě osobně nejvíc fungovalo nejlépe to, když jsem se mohl na někoho dívat. Pozorovat druhého, jak to, co se chci naučit, dělá. A pak si to i vyzkoušet. Bylo jedno, jestli šlo o řezání dřeva na cirkulárce, psaní textu kázání, rozhlasový rozhovor, sekání trávy kosou nebo přebalování miminka.

Možná z této otázky pro náš dnešní příběh vyplývá důležitý poznatek pro předávání vedení: mít možnost být nablízku a pozorovat (případně napodobovat) a mít možnost si věci vyzkoušet.

Kdybych měl vedení k něčemu připodobnit, pak k předávce štafetového kolíku při štafetovém běhu. Abyste byli schopni pokračovat, potřebujete být natrénovaní a musíte znát pravidla závodu. Aby byl váš závod platný, musíte navíc včas a správně převzít a také předat štafetový kolík. Dovolte další otázku:

- *Jak si představujete toho, kdo po vás převezme štafetu (a může to být rodové dědictví, práce, zapojení do komunity či církve)? Co podle Vás bude na takovém člověku nejdůležitější?*

Sám začnu tou druhou částí – mám za to, že **nejdůležitější je charakter**. Schopnosti a dovednosti jsou bezpochyby potřeba, ale mnohé se dá naučit. A pokud někdo něco neumí, tak ho v tom někdo další může doplnit. **Charakter vyjadřuje, kým člověk je, zatímco dovednosti vyjadřují, co člověk umí.**

Dobrý charakter v sobě zahrnuje **vůli dělat správná rozhodnutí a věci především v době, kdy to není snadné či populární.**

- *Co jste doposud udělali (nebo děláte) pro to, aby se naplnila vaše představa?*
- *Kolik let je, podle vás, potřeba na takové formování?*

Tak se pojd'me podívat na to, jak si s předávkou poradili Mojžíš a Jozue. Naše první zastavení vychází (nejen) z textu knihy Exodus 17:9-14: *Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekovi. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.“ Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek. Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostrím meče. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Zapiš na památku do knihy a předej Jozuovi, že zcela vymažu zpod nebes památku na Amáleka.“*

V tomto textu máme jednu z **prvních zmínek o Jozuovi**, který je Mojžíšem vybrán k nelehkému úkolu – bojovat s Amálekovci. Jozuovi je v tuto chvíli nejspíš necelých třicet let. A hned se stává generálem Izraelského vojska – dokonce si sám má vybrat muže.

Mojžíš pověří Jozuu vedením lidu v boji a on sám se s dvěma příbuznými postaví do modlitebního duchovního boje na vyvýšeninu nedaleko místa střetu. Možná nás napadá, proč sám Mojžíš nestál v čele fyzicky bojujících Izraelců? Nejspíš proto, že **„viděl i za tento fyzický svět“** a věděl, že jde také, nebo především **o duchovní zápas**.

Stačí si vzpomenout na Mojžíšův souboj s egyptskými kněžími a mágy a následné zázračné vyvedení Izraele z Egypta. Hned nám dojde, že šlo především o duchovní boj. **Věci ve viditelném světě jsou ovlivňovány událostmi, které jsou mimo náš zrak a mnohdy mimo naši zkušenost.** Nejinak je tomu i v tomto případě Jozuova prvního zápasu.

Za většinou událostí, které nás obklopují, je duchovní svět – tedy to, co nevidíme, ale přesto to vnímáme. Někdy se to obecně nazývá **„změnou paradigmatu“**, nebo **„změnou narativu“**. Uvedu dva příklady: dříve se mluvilo o tom, že je **potřeba udržovat mír mezi národy**, dnes se ze slova **„mír“ stalo v našem prostoru sprosté slovo**. Možná budete namítat, že jde o to, aby se dosáhlo „spravedlivého míru“. Pokud se podíváte do dějin a budete poctiví, zjistíte, že **žádný „spravedlivý mír“ neexistuje**. Podmínky míru, žel, vždycky psali či diktovali vítězové.

A druhý příklad: dříve se mělo za to, že **jsou jen dvě pohlaví – a já osobně jsem o tom stále přesvědčen** – dnes se nám tvrdí, že je jich asi 74 (nebo možná už dokonce více). K čemu je to dobré? Kromě toho, aby si **někdo mohl zvednou nízké sebevědomí** a mohl si připadat výjimečný svou orientací, tak snad jen k tomu, aby to **úplně rozložilo doposud fungující společnost**.

Je proto dobré přemýšlet nad tím, co je skryto za událostmi či tvrzeními, které vidíme.

Vraťme se ale k Mojžíšovi – četli jsme, že vybral Jozuu, syna Nunova, dal mu první úkol a svou modlitbou mu „kryl záda“. Po vítězství dostal Mojžíš od Hospodina Boha příkaz, aby o tomto vítězství udělal zápis do knihy, kam měl uvést, že bude zničena památka na Amáleka a měl tuto zprávu předat Jozuovi.

Vypadá to, že jde o **potvrzení Jozuy** jako toho, kdo jednoho dne po Mojžíšovi ponese štafetu dál.

Následně je Jozue vybrán jako jeden z průzkumníků Zaslíbené země. **A opět ve svém úkolu obstojí**, přestože jsou Izraelci pro svou vzpouru odsouzeni k putování po poušti.

Po tuto dobu putování vidíme Jozuu, jak věrně slouží Mojžíšovi, později sedá před stánkem úmluvy a doslova hledí pod ruce svého učitele a učí se.

Jozue byl odvážný a schopný vůdce. Potřeboval se však vedle Mojžíše naučit **trpělivosti, mírnosti a věrnosti**. K formování toho, kdo přebírá štafetu vedení nad národem od Mojžíše, a stává se „generálem s Tórou“, jak ho dodnes někteří Židé označují, **bylo zapotřebí 40 let!**

Jedno z tajemství duchovní moci Mojžíše je: **TRPĚLIVOST**.

Při tom formování Jozuy se povedla ještě jedna důležitá věc – **nikdy neztratil ze zřetele původní cíl: dosáhnout Zaslíbené země, země praotců**. Navíc Jozua dokázal přenést zápal Mojžíše i na další generaci, spolu s Kálebem byli tak jediní muži ze své generace, kteří se stali spojníkem mezi těmi, kdo vyšli z Egypta a těmi, kdo dobyli Zaslíbenou zemi.

A to je touha každého vedoucího, který předává štafetu vedení svému následovníkovi – neztratit vizi, cíl, ke kterým směřujeme. Předat mu dědictví otců a zároveň i jiskru zápalu, s kterou ta odcházející generace do toho zápasu šla.

A další z tajemství duchovní moci Mojžíše je: **VĚRNOST**.

Druhý text, který nám příběh předávání vedení rámuje, je zapsán v knize Deuteronomium 34:9, kde stojí:

Jozue, syn Núnův, byl naplněn duchem moudrosti. Mojžíš totiž na něho vložil své ruce. Izraelci ho poslouchali a činili, jak přikázal Hospodin Mojžíšovi.

K tomuto okamžiku dodnes Židé vztahují symbol **vložení rukou rabína na učedníka – předání pravomoci a projev důvěry**.

Mojžíš vložím rukou na Jozuu **potvrdil svou důvěru o charakteru, schopnostech a dovednostech budoucího vůdce Izraelců a předal mu vedení**.

Mám za to, že je to přání každého z nás: **vložit na svého následovníka ruce, požehnat mu a svěřit mu autoritu**. Přání každého rodiče, vedoucího, který předává svou práci či předává vedení v komunitě nebo i církve.

Na samotný závěr se ještě kratičce zastavíme u jmen.

Mojžíše jsme zaznamenali už minule – jeho jméno značí „**Vytažený**“, či „**Vytahující**“ a je symbolickým vyjádřením toho, že ač sám byl vytažen z vody, nakonec vytáhl svůj lid z poroby otroctví.

Nún, jméno otce, Jozuy, znamená „**ryba**“. Ale toto slovo nese v sobě následující význam: „**člověk, který poznal Boha**“.

A nakonec **Jozue**. Z jednotlivých zmínek můžeme vyčíst, že příbuzní ho pojmenovali **Hošea**, což znamená „**Spása, záchrana**“. Mojžíš k jeho jménu připojil ještě jméno Boží, takže vzniklo Jehošua (Jozue), což značí „**Bůh je spása**“. (A je to jen jiný tvar nám tolik drahého jména Ježíš!)

V čem Jozue přinesl záchranu? Především v tom, že **dokázal mladší generaci – tedy generaci synů a vnuků nadchnout pro dobytí Zaslíbené země**. A do ní vstupuje ne s lidmi s otrockou mentalitou, nýbrž s lidmi, kteří jsou ochotni se o svou budoucnost porvat.

No a Vás dnes propustím domů s jednou zásadní a poněkud zneklidňující otázkou:

- *Už víš komu, kdy a jak předáš svoji štafetu?*

Ámen.

Požehnání: 2. list Petrův 1:5-7

Petr Plaňanský (KS Nymburk 17.3.2024)